Julie Laurberg & Gad
Kgl. Hoffotografer
Kongens Nytorv 13

jo færre vil letsindig give sig til at være Hustru.

Og jeg mener, at saa vil mange af de Ægteskaber ikke opstaa, hvor Hjemmets Arbejde er bleven Trældearbejde — og hvor Kvindens Løn for det kun er Utak og Utilfredshed.

Skulde vi virkelig komme til en Nedgangsperiode i Ægteskabsprocenten tror jeg absolut ikke, det vil virke til Skade.

Nu maa M. A. ikke tro, at jeg er blind for alle de Hustruer, som lider ilde — men man kommer nu ikke uden om det gamle Ord: Som man reder, saa ligger man.

Der har fra flere Kanter lydt Røster om, at D. K. godt kan pakke sammen — det har intet mere at udrette. Vi har mange Opgaver endnu, men størst synes mig den, at oplyse og dygtiggøre Kvinden til den fuldmyndige Borgers Ansvar og Arbejde i Familien — i Hjemmet — at hjælpe mange til at faa redt noget bedre.

Jørgi Johansen.

Valgets Lære og vort Krav.

—o—

Af det nu afsluttede Valg har vi lært, synes jeg, at Dansk Kvindesamfund er en meget nødvendig Institution, som man slet ikke kan undvære, og der har jo dog lydt Røster i modsat Retning.

Jeg er personlig overbevist om, at var ikke Hulda Petersns udmærkede Forslag kommet frem ved Formandsmødet i København og Fællesmødet i Fredericia bleven afholdt, der bragte saadan Røre iblandt Kvinderne Landet over, saa var Resultatet kvindelige Medlemmer i Rigsdagen er intet ringe Resultat. I Norge blev der, saa vidt jeg husker, kun valgt een Kvinde ind?*)

Sagen var, at man opdagede, *at Kvinderne var vaagne*, at vi ikke vilde nøjes med *kun* at afgive vor Stemme, men selv vilde være medvirkende.

At Kvinderne var vaagne, saa man jo ogsaa paa den store Deltagelse i Valgene; paa sine Steder naaede vort Stemmetal vistnok Mændenes.

Men vi lærte ogsaa, synes det mig,

*) Vi henviser til Artiklen „Se til Norge" andetsteds i Bladet.

Red.

L. ERLANDSEN
SØLV- & GULDSMED
FREDERIKSHAVN
TELEFON 423

at vi fremdeles har Brug for vor Forening, der staaende udenfor Partierne, kan raabe sit „Varskov" ud til disse, naar de vil overhøre Kvindernes berettigede Krav.

Et af disse Krav, som ligger mig som Lærerinde paa Sinde, er Dansk Kvindesamfunds gamle Krav: *Lige Løn for lige Arbejde;* det er desuden blevet aktuelt, idet der jo er nedsat en Kommission til Ordning af Lønsagen — men der er kun indvalgt een Kvinde. — Vi haaber, at en retfærdig Ordning maa naas, uden Retfærdighed vil vi ikke føle os tilfredsstillede.

Tror man ikke, at det ofte har harmet os, at en ung, ugift Lærer efter faa Aars Forløb fik lige saa høj Løn som en ældre Lærerinde, der har slidt og arbejdet i over tyve Aar? Var det fordi hans Arbejde var bedre; nej, tværtimod, det er jo anerkendt af alle, at Lærerindernes Arbejde nok kan staa ved Siden af Mændenes. Og tror

Kæmpen og Skrædderen.

—o—

Der vandrer en Kæmpe op ad et Bjerg, slæbende paa et af de største Træer i Skoven. Der staar dybe Spor af hans Fødder i den stenhaarde Vej. og det stønner og hiver i hans Bryst for hvert Aandedrag.

Højt oppe i Træets Krone har en tapper Skrædder sat sig mageligt tilrette og lader sig slæbe med. Men aldrig saa snart har Kæmpen sat Foden paa Bjergekammen, før Skrædderen er nede paa Jorden og favner Grenene med sine Arme, som om han bar med.

Kæmpen slipper med et Lettelsens Suk Træet ned paa Jorden, ser sig tilbage og bliver den lille Skrædder va'r.

»Men hvor kommer Du fra?« spørger han forbavset. »Jeg vidste ikke, at vi var to om det Stykke Arbejde.«

»Det er, fordi Du gaar saa hidsig paa,« svarer Skrædderen. »Man maa fare med Læmpe. Se blot paa mig, jeg er hverken svedt eller forpustet, og dog er jeg naaet herop ligesaa tidlig som Du.«

Den taabelige Kæmpe synker ned paa sin Træstamme og hiver videre efter Vejret. Men den tapre Skrædder spænder sit Bælte og gaar bort for at hente Lønnen for sit Arbejde: Prinsessen og det halve Kongerige.

*

Dansk Kvindesamfund sidder paa den politiske Valgrets Bjergetop med mødige Lemmer og gispende Aandedræt og ser ned over den lange, besværlige Vej op ad Bjergets Side.

Over Forhindring efter Forhindring har det slæbt sit Træ; hver Gang en ny Forhindring skulde tages, glammede Forargelsens Røster i den gamle Kæmpes Øren.

Kvinders Adgang til Universitetsstudier. — Væk med Blaastrømperne! — Kvinder som Rigsdagsstenografer. Velanstændigheden i Fare! Ligestilling mellem Ægtefæller. — Attentat paa Familielivet! Kvinders Ret til at beklæde Embeder. — Staten vil ryste i sin Grundvold! Kvinder i Kommunalraad og Rigsdag. — Barnet vil dø i Vuggen, mens Moderen er til Møde!

Dansk Kvindesamfund løfter sit trætte Hoved og lytter. Der er en Kvinde, som taler paa den anden Side af Bjergetinden. Den gamle Kæmpe smiler, et bittert Genkendelsessmil. — Atter en af dem, som fik fri Befordring herop, men glemte at betale.

Atter en af dem, som slaar sig for Brystet og fornægter:

»*Jeg er absolut ikke det, man i daglig Tale kalder Kvindesagskvinde; jeg tror vi skal fare med Lempe og ikke emancipere vore Krav (?), men jeg har naturligvis Blikket aabent for, at Kvinden f. Eks. har Fordring paa at faa sin retslige Stilling forbedret* — — —

Dansk Kvindesamfund smiler, sit mest forhærdede Smil. For nu kommer »Fornægteren« jo med det altsammen som den selvfølgeligste Selvfølge, med hele Dansk Kvindesamfunds Program gennem de 45 Aar: Adgangen til Embeder og Stillinger; Moderens Medraadighed over Barnet; Kvindens Ret til at være Meddomsmand i Familieretssager; Forbedring af Kvindens Stilling i Familie og Samfund. — Den kvindelige Folketingskandidat er med paa det